

a szoba közepén, és csak azok az ideggócaim működtek, amelyeket nem vett igénybe a nagy lelki erőfeszítés. Ezért aztán csak teljesen mellékes megfigyelések hatoltak az agyamba, amelyeket nem voltam képes megérteni. Mert: miért gyűjtotta meg Juci a nagy csillárt, mikor az ágya fölött olvasólámpa van, az éjjeliszekrényen pedig színes emyőjű másik? És miért kelt ki az ágyból? És miért e boldog mosoly az ajkán, mintha gyereke első lépéteit figyelné nagy, boldog áhítattal? És hogy jön össze az áhítattal a teljességgel áttetsző hálóing, amely lágy és finom vonalakat kölcsönöz a már nem éppen fiatal testnek? És hátul, a falon, az álló Juci feje fölött mit keres egy ugyanolyan nagyított kép férfiban? Meg virág meg örökmécses?

És akkor Juci elindult felém, és én kétségbeesetten erőlködtem, hogy ne értek semmit, ne is lássak semmit, és ne is érezzek, ha van rá egy mód.

Akkor Juci meleg, bensőséges, anyásan figyelmes hangján megszólalt, és az volt a furcsa, hogy remegett a hangja, mégis tökéletesen logikus volt, amit mondott, mintha előre betanulta volna.

— Kedvesem... ugye nem adtam altatót, és nem tud elaludni... Látja, milyen figyelmetlen számár vagyok...

És akkor egész közel jött hozzám és a markomba nyomta az altatólabdacot, ami egész különös módon már a kezében volt, mintha azzal feküdt volna le. Aztán átfogta a derekam, miközben mellének puhasága a karomat érintette, és kedvesen és finoman, de pillanatig sem lemondóan vagy szomorúan, hanem ellenkezőleg, valami különösen boldog és derűs mosollyal az ajkán az ajtó felé vezetett...

Másnap csak az ebédnél találkoztunk, és én kávézás közben bejelentettem, hogy elég erősnek érzem magam, és hazamegyek. Jankó keze megállt a levegőben, lopva a feleségére pillantott, és halkán beleegyezését adta. Juci behívatta a kórházi szolgát, postára adatta a csomagjaimat, és nem sokkal később el is indultunk az állomásra. Aztán míg Jankó a főnökkel tárgyalt egy jó hely érdekében számomra, Juci megfogta a kezemet, és halk, bársonyos hangon ennyit mondott: sohasem fogjuk elfelejteni... És szemében nagy, higgadt boldogság lakott.

HORVATH DEZSŐ: TAKARÓ